

Den unga musikscenen i Växjö – kamratskap, hopp och tvivel

Månaderna april till juni 2010 gjorde jag min praktik på Musik i Syd, Smålands Musikarkiv där jag höll i ett projekt som gick ut på att intervju band och arrangörer som är aktiva inom den unga musikscenen i Växjö 2010. Projektets huvudsakliga syfte var att ta tempen på det unga musiklivet i Växjö sju år efter utnämmandet till Popstad 2003 och undersöka hur det har präglat musiklivet. Ett annat bidragande syfte var att undersöka bandens egna engagemang och ambitioner och vilka medel och uttrycksformer de använder för att nå ut med musiken.

Aktörerna

Fokus lades på tre viktiga aktörer i Växjö: Studieförbundet, Bergdahlska Gården och Ulf Ekerot. Från Studieförbundets sida deltog Helene Zetterholm som jobbar som musikhandläggare för ungefär 75 band i Växjö med omnejd. Till Studieförbundet kommer band för att få tips och råd, bandsamtal, tekniskt hjälp samt även för att låna replokaler och inspelningsstudio. Många av banden som är medlemmar i Studieförbundet huserar även i Bergdahlska Gården där det utöver replokaler och studio även finns en scen där lokala band spelar flera gånger i veckan. Från Bergdahlska Gården/Musikhuset deltog Micke Ringdahl och Pierre Björklund, eldsjälarna som arbetar där. Ulf Ekerot har sedan tidigt 1990-tal varit delaktig i musiklivet, först genom Kulturföreningen Kristina och efter det genom att anordna spelningar i sin källare, Uffes Källare, på Sandgärdsgatan. Nuförtiden är det lite mindre spelningar och han lägger mer fokus på att spela in unga förmågor som José Soracha och Esther. Utöver dessa aktörer deltog även Helena Söderlundh från Smålandsposten, som länge har varit en av de stora förespråkarna av den lokala musikscenen. Intervjuerna som gjordes med aktörerna handlade om deras eget arbete med banden och deras syn på Växjös musikliv.

Banden som deltog i projektet valdes utifrån att de har någon koppling till antingen BG, Studieförbundet eller Uffes Källare. Majoriteten av banden deltog i antingen i årets upplaga av Musik Direkt eller Rockkarusellen. De deltagande banden är: Brainchild, The Raisins, Soul creek, Vi-Ska och You Follow Me Down. Sångaren i The Raisins, Emil Gustafsson har även ett soloprojekt, Lila Moln, som får anses inräknat i projektet. Kort info om banden följer nedan.

Banden

Brainchild består av Adam Baig på sång, Victor Galeano på trummor, David Wiltz på bas och Jerker Österlind på gitarr. På deras officiella Myspace-sida kan man läsa under genrer: alternative, funk, rock men i min intervju med bandet säger Jerker Österlind att de spelar ”utspejsad tung funkrock”, vilket är en benämning resten av bandet kan hålla med om trots att de inte vill placeras in i ett specifikt fack. Stora musikinfluenser är Red Hot Chili Peppers och Rage Against The Machine, men

även det mesta som har ett ”groove” och både Jerker och David menar att det måste ”svänga” på något sätt. Victor Galeano förenklar det hela på ett humoristiskt sätt och menar att deras influenser sträcker sig från ”romantikens Franz Liszt till nutidens Meshuggah, liksom”. På scen ger Brainchild ett självsäkert intryck och mellansnacken är oftast lättsamma och humoristiska. Nu i vår har de släppt skivan Barely Human som de distribuerar genom sin Myspace-sida och till hösten beger de sig till Stockholm för att prova lyckan där.

The Raisins var vid tiden för intervjun ett nystartat indieband med Emil Gustafsson, Nils Ward och Dante Enocson, som på sin Myspace humoristiskt beskriver sig som ett gäng ”ledsna pojkar med gitarrer & randiga tröjor”. Emil säger att tanken med bandet är att ”vara så indie det bara går” och att en stor inspirationskälla är Broder Daniel och Morrissey. Textmaterialet är oftast humoristiskt och satiriskt, som i bandets huvudlåt ”Darling if you love me, take me to my mistress” och inspirationen kommer ofta från aktuella nyheter om kända personer, som låten ”Kate & Pete” som såklart handlar om Kate Moss och Pete Doherty. Vid sidan av The Raisins har Emil Gustafsson ett soloprojekt som heter Lila Moln, där texterna är lite mer av det personliga slaget. The Raisins har sedan intervjun utökat storleken och tagit in två nya medlemmar.

Soulcreek är ett band som varit aktivt i ungefär ett halvår och består av Olle Nilsson, Daniel Tegnavallius på sång och gitarr, Erik Dahlberg på bas, Linus Fritzson på trummor, Nathalie Lejon på sång samt Johan Siljedahl på piano. Olle Nilsson beskriver deras musik som ”nya, gamla grejer” och de spelar tung, riffbaserad och sjuttitotalinspirerad rockmusik som svänger. Soulcreek deltog i årets riksfinal av Rockkarusellen i Uppsala, där de placerade sig på femte plats, före sexhundra andra band från hela landet. Under juni månad spelar bandet in sitt första album på Studieförbundet i Växjö.

Vi-Ska är ett åttamannaband som, föga förvånande, spelar ska-musik. Helst vill de kalla sin musik för ”glädjemusik”. Vi-ska består av Jon Alexandersson på sång, Jonatan Barck på dragspel, piano och sång, Martin Gustavsson på bas, Linus Fritzson på trummor och slagverk, Patrick Svensson på gitarr, Johan Rovala på gitarr, Erik Soukka på saxofon och Philip Bergström på trombon. Bandet startade som ett projektarbete vid estetiska linjen på Katedralskolan hösten 2009 och har nu utvecklats till ett fullfjädrat band. De spelar just nu in sin första demo.

You Follow Me Down är ett rockband från Växjö vars nuvarande uppsättning har spelat ihop sedan hösten 2009. Bandet består av Elisabeth Rettkowski på sång, Jim Norberg på gitarr, Lars Svensson på gitarr, Andreas Thörnblad på bas samt Jonathan Book på trummor. I den inledande fasen låg fokus på att spela in demoversioner på de låtar som fanns och under 2010 har de skiftat fokus till att utvecklas som liveband. De har under året spelat på Rockkarusellen, Campus och Karl Oskar-Dagarna.

Banden som deltog fick svara på frågor om sina respektive band samt även diskutera sin syn på tillståndet för musikscenen i Växjö 2010 och intervjuerna kretsade ofta kring möjligheterna att få spela live, hur man marknadsförde sitt eget varumärke samt utbudet av andra band i staden. Sedan Växjö utnämndes till Popstad 2003 har musiklivet utvecklats och trender har kommit och gått. Banden talade om hur de förhåller sig till dessa musikaliska trender, samt även saker de känner kan förbättras gällande utbud av spelställen, inspelningsmöjligheter och publikantal vid konserter. Aktörerna fick i stort sett besvara liknande frågor.

Åsikterna

Synen på Växjös musikliv

I Växjö finns det ett förvånansvärt stort antal band som är verksamma just nu. Bara på Studieförbundet hanterar de ungefär sjuttiofem band våren 2010. Helena Söderlund uppskattar det totala antalet till runtomkring hundra aktiva band. Dessa band finns på Bergendahlska Gården, Studieförbundet, Universitetet, Uffes Källare och i replokaler över hela staden.

Ulf Ekerot menar att musiklivet i Växjö fungerar för det mesta utmärkt. Det finns ett stort utbud av begåvade band, många speltillfällen, bra replokaler och ställen att gå till samt ett stort antal människor som jobbar med den unga musikscenen. I vårt samtal återkommer Ulf till det faktum att många av de unga banden har ett tekniskt kunnande utöver det rudimentära, vilket innebär att många av banden har djupa kunskaper inom inspelningsteknik och produktion. Denna skicklighet saknade många av banden som var stora i Växjö för tio, femton år sedan. Ulf Ekerot menar att detta till stor del kan bero på de kurser i musikproduktion som ges ute på Linnéuniversitetet.

Helena Söderlundh menar att ökningen av antalet band både har sina fördelar och nackdelar. På ett sätt är det otroligt givande eftersom det innebär att det händer mer saker i Växjö men samtidigt innebär det att det blir svårare att filtrera antalet spelningar vilket leder till att vissa spelningar går obemärkt förbi. Det händer liksom för mycket för att hänga med. En tråkig aspekt av detta, menar Helena, blir att publiken på många spelningarna på Musikhuset består av vänner och familj.

Publikbrist

Alla inblandade verka vara ense om att bristen på publik är ett problem. Brainchild är det band som driver argumentet längst. De menar att det finns en oseriös ton i staden musikliv och att det råder brist på ställen att spela på och en brist på människor som kommer på konserterna samt kanske även en brist på intresse. Erik Dahlberg i Soulcreek berör också denna problematik och minns en kommentar inför en spelning på Musikhuset där Soulcreek och ytterligare två andra band skulle spela. Personen som fällde kommentaren ansåg att trettio kronor i inträde var allt för dyrt. Halvt

uppgivet frågade han sig hur man skulle få folk att komma ifall de tyckte att det rimliga priset av trettio kronor, för tre band dessutom, var för dyrt. Pierre Björklund känner igen attityden och även de röster som säger att i Växjö händer det ingenting, trots att det bevisligen faktiskt händer saker, varje vecka. Det finns evenemang och det finns ställen att gå till, men frågan är då varför folk ändå inte kommer.

Kanske har vi i slutändan att göra med två olika sätt att mäta en lyckad spelning? Micke Ringdahl menar att en spelning som drar runt femtio personer är en helt okej spelning, medan banden kanske ser det som ett misslyckande. När jag har pratat med banden uppskattar de ofta antalet i publiken till runt tjugo personer, vilket i en lokal som kan ta in över hundra personer känns otroligt tomt. Man kan tänka sig att en spelning som hade varit i exempelvis Uffes Källare där tjugo personer kan innebära fullsatt hade upplevts helt annorlunda.

Bandens åsikter om framstående genrer och andra band i Växjö

Åren efter att Växjö blev utsett till Popstad 2003 märkes det av en ökning av metal och sleazerock-band i Växjö. I efterhand kan detta ses som en motreaktion på den glada och radiovänliga musik som The Ark, The Mo och Melody Club spelade. Metal och sleazerock-band har länge funnits som en del av Växjös musikliv men under dessa år märktes ett stort uppsving av unga förmågor som inspirerades av kanske främst Bullet, det lokala bandet som fått mest framgångar med den här typen av musik.

Bland de intervjuade råder det delade meningar om de band som följde på Bullets framgångar. I alla intervjuer med banden är detta ett återkommande tema. Från vissa håll talas det om "glada amatörer" som försöker men som bäst imiterar sina idoler och egentligen inte kommer med något nytt. Flera av banden blir beklämda av att se "fjortonåringar som tar på sig sin Jack Daniels-tröja och gör sitt bästa för att se ut som Mötley Crüe" men som i slutändan mest tar upp plats och "förstör för de mer seriösa banden i Växjö". Det talas mycket om att visa av de här unga banden mest är på skoj och de sysslar med kitsch vilket medför att de överskuggar de som jobbar extra hårt. Men samtidigt finns det stor respekt för de som gör det bra, som exempelvis Soulcreek som till stor del handlar om influenser och retro men som samtidigt gör hårdrocken rättvisa och är helt fokuserade i genren. Soulcreek skulle aldrig kallas för kitsch då de gör det hela på ett otroligt helhjärtat sätt. Detta är något banden lägger stor vikt på. Det spelar ingen större roll vad du spelar, så länge du gör det seriöst och på riktigt.

Överlag kan man utifrån intervjuerna konstatera att det råder stor kamratanda bland banden i Växjö. Banden känner varandra, umgås i skolan och privat och delar med sina av idéer och influenser. Bland de band som man får kalla för seriösa, alltså de som har musiken som drivkraft här i livet, finns det ingen större konkurrenslusta mot varandra. Banden verkar respektera varandra

och enas om de scener de har i Växjö och det är inte ovanligt att de spelar tillsammans vid arrangemang i staden. Dessa utbyten och möten kan man exempelvis se hos Brainchild och The Raisins där Jerker Österlind från Brainchild agerar som The Raisins inspelningsproducent.

Slutsatser

Så vad kan sägas om den nuvarande musikscenen i Växjö utifrån denna lilla studie? Det som slog mig mest var hur imponerad jag blev av banden, både över den musikaliska begåvningen men även hur välformulerade de var för det mesta. Vi har här en samling band med seriösa mål att slå igenom med musiken och som har det uttänkt hur dessa mål ska uppnås. De låter sig inte avskräckas av det ibland bristande publikengagemanget eller Växjös lilla yta utan de söker kontakter utanför staden med skivbolag, arrangörer och marknadsför sitt band genom nätverk som sträcker sig över hela landet. Trots att vi i intervjuerna många gånger återkommit till temat om dåliga förutsättningar och ointresse från allmänheten, så tror jag att bandens engagemang är så stort att de fortsätter spela och att de i slutändan kommer att nå fram. De är på god väg och jag kan bara önska lycka till.

/Alexander Solbakk Andreassen